

2
2
2

ראיתי במו עיני

מצפצף על הר.ס.פ.

חייל מילואים הוצב לבסיס צבאי, המורכב בעיקר בתי-מלאכה, בהם עובדים חיילים ופועלים אזרחיים. תוך כדי עבודה, התלכלכו בגדיו של חייל המילואים. פנה אליו פועל אזרחי מבוגר בשאלה: "מדוע אינך דורש בגדים צבאיים, ככל חייל אחר?"

"מאת מ' אבקשו" השיב הלה בשאלה. "מחר. ס. פ. 9...". יעץ האזרח. "אינך מכיר או תמ' התפרץ חייל המילואים, הם רק יודעים לצעוק על החיילים, אך לא לדאוג להם. אני מצפצף עליו ועל אביו. לא רוצה לבקש ממנו טובות."

הזמן ענה לו במחמת: "אם אתה רוצה לצפצף על אביו, אני צריך להסכים קודם, כי אני אביו של הר.ס.פ."

הקורא פנתס כושי מחיטה, זוכה בלידה אחת (ובצפצוף).

צמים) אלא יביאו את ספרות-המאבק אל שערי הכנסת; רשימה הגושאח על גס את אותה הנקודה הקובעת את מה שאנו רוצים. בכנסת שלנו אין יושבים נבחרים הנוצרים או מיצגיה, אלא נבחרו זקני העם, שמעולם לא עשו משהו למען צעיר כל שהוא במדינה. עם "נבחרים" כאלה אין לנו ער כל תקווה; הוא מלכתחילה גידן לכליה רוחנית, וניחון.

ינתן אור, תל אביב

מיוז ספרותי

בפרטים אשר מסרתם על עברו הצבאי (הספרות) של יעקב אשמן (העולם הזה 696) נפלה טעות קטנה, אשר חלק ממנה. לגבול מצרים הגיע יעקב אשמן לא עם 3 אלא עם 4 סירים גוססים.

שלמח וידר, גבעתיים.

הסליחה עם הקורא וידר, הטייר ה'4 שנלווה אל חברת-המערכת יעקב אשמן באו תו טיול ספרותי-צבאי, ושיש לו הכבוד להימנות על החזילה הראשונה שהגיעה לג' בול מצרים.

האברך מוילנא החחייל

ביום השבת האזנתי לחכנית בקול ישראלי בשם בחותניו לחייל. אין אני מסיל ספק שהחכנית יושה ענל היתה ערוכה ב' טעם (גלות) רב, וזקוקתיהם של הרבי ושל נוחם היו אולי על סמך מספר החיילים העצום המבקר בסרטים מסוג האברך מוילנא?

ג. דגן, רמת גן ב'

יתכן וקול ישראל רוצה להזיז את הס' ענה שהוא רדיו מסאי, לגמול חסד לשרי פנים בקואליציה.

בינו לבינה

מאמרכם המהלל את נשיא ארגונינו, הואן פירון (העולם הזה 698), מוליך שולל את הקורא התמים. אמנם ככתבתם את האמת — אך לא את האמת המלאה. מדוע השתקתם את אופיו הפשיסטי-דיקטטורי של משטר פירון? מדוע לא כתבתם, כי פירון מדכא את יריביו ביד חזקה ומתניק כל סימן של התנגדות לדרכי שלטונו?

אפרים לחב, ירושלים

צודק הקורא להב. בגלל המחסור הח' מור בניר קוצצה הרשימה המקורית, שהי' תה ארוכה יותר, ושכללה גם את פרטי הדיברני נגד העתון להיפרנסה.

ישראלים בארצות הברית

בשמחה קראתי מכתבו של אבני (העולם הזה 696), ואני חושבת שאחד מ' תפקידיכם בתור חבורה של חיילים משוחררים להלחם להפסקת ההסקרות הזו של הישראלים בחו"ל. הרבה משתמטים מבלים בנות את מיהם שם. חלקם נמצא שם עוד מימי מלחמת השחרור, מצטננם לא הראה להם את מקומם הנוכח. המרגיז בדבר שא' נשים אלה מצאו את מקומם בקונסוליות שלנו, כי במשך השנים שאנו נלחמנו ואר בדנו רבים מחכינו, התמתו הם בשפת הארץ הזרה ובמנהגיה. גם כאן בארץ רבים המשתמטים במשרות הממשלה, שאי' נה מחסלת את העניין המחוץ והשפל הזה. ימימיה ר., תל אביב

נוער מחפש את המחר

אוי ואבוי לנוער שרבנות היא המחר שלו (העולם הזה 698).

אמנון דויטש, חיפה

צילנדרים בפארים

כיצד אפשר להיות כה סרובינציאלי ולכתוב: "כשיגיעו המבקרים האמנותיים חבושי הצילינדרים השחורים ונועלי נעלי הלכה זכו?" (העולם הזה 696) וכי אינכם מבינים שבפאריס אין מתהלכים בכלל בצ'ר

העתון צריך להופיע במועדו — ביום מסוים, בשעה מסוימת. זאת יודע כל עיתונאי. מדוע? אין להסביר — זוהי מין אמונת-סוד, ממש כאמונתו של השחקן שהמטח חייב להתרומם — ויהי מה.

כאשר הוועדוקי חברי מערכת זו, לפני שבוע, לדפוס ומצאו כי יד דוגנית סירה את סידור מרבית עמוד העתון, שעה קלה לפני שהיו צריכים להיכנס למכונת ההדפסה — נדהמו. היתה זאת תמונה מזועזעת: ערימות ערימות של שורות-עופרת מפוזרות, פרי של 6 משמרות-עבודה, הרוסות.

כמה זמן היה דרוש, כדי להכין את הגליון לדפוס?

"שלושה ימים!" אמרו המומחים. "8 שעות, אם יהיו מוכנים לעבוד כבני-אדם!" אמר אליהו קליגר, מחתיקי עובדי-הדפוס בארץ, הסדר הראשי בדפוס המדפיס את העולם הזה.

היתה זאת תחילתו של מיבצע, שנקרא בפי חברי המערכת, בדרך בדיחה, "מיבצע סטאחאנוב". הוא נמשך עד שעה 3.30 בבוקר. כל חברי מערכת העולם הזה, שהיו אותה שעה בתל-אביב, בלי הבדלים של מין, גיל ומדרג, הפכו פועלים שחורים (במובנו המלא ביותר של המלה הצב' עוינת).

בבוקר נשמעה אנחה של הקלה: העתון יופיע. למערכת היה סיפוק כפול:

סטאחאנובי אליהו קליגר

הגבת הקוראים, שהעסיקו את הטלפון של המערכת ללא הפסק, כדי לשאול בדאמה אם העתון יופיע; אכזבת אותם המעטים, שקיוו שיד האלמות תבצע את אשר לא הצליח לבצע פי' המשמשי; קבלת הפנים בקהל, שהעיתון הופיע סוף-סוף בשוק.

וסיפוק לא פחות: ההרגשה שמצאה את ביטויה המתפעל בפי מוכר עיתונים תימני ברחוב: "אתכם לא דופקים כל כך בקלות".

וממיבצע סטאחאנוב, למיבצע אילת. מערכת העולם הזה החליטה לתת לאחדים מקוראיה, שיש להם גלגלים ודם, להשתתף בסיוול ראשון במינו, שתערוך בשיתוף עם מועדון האופ' נועים בחיפה. המטרה: אילת.

מסע-האופנועים יערך בחול-המועד פסח וימשך ארבעה ימים. יורשו להשתתף בו רק רוכבים, ש' אופנועיהם יעברו מראש בדיקה קפדנית. כל מש' תתף ויכל לקחת חברה על הכסא האחורי. ההרשמה לבני תל-אביב והסביבה תימשך שבוע ימים בלבד במוטק האופנועים של יהודה ענו, רח' בוגרשוב 47.

התכנית המפורטת של המיבצע תבוא בגליון ה' הקרוב.

על הארץ חורבות הסידור

מכתבים

להצלת חופש הביטוי

אנו, קוראי העולם הזה, לא נשלים עם משטר חופש ביטוי הקיים על דפי לב' גים בלבד. בעיני הקוראים הקבועים, קיום השבועון הגו בבחינת לקיחת או לחזול ולא נחתר עליו בשום פנים ואופן.

יצחק דברי, אברהם רבינוביץ יעקב אליזהר, נחמן דופוביץ.

פשוט וזוהי, קיים יחס כזה לעתונות בלתי תלויה. שידעו הפקידים (קרי: חברי המפלגה השלטת) הנותנים את רשיונות ה' יד, שכ-80,000 הקוראים את העולם הזה מדי שבוע בשבוע לא ישלמו עם אי' הופעת השבועון.

מורדכי כהן, ירושלים

על כל החירות כמעט כבר הגנתם בע' תונכם, אולם מה להעולם הזה ולהצלת חופש הביטוי? כלום אינכם יודעים, כי טרור מפלגתי, הכובל את חופש הביטוי, הביא ליד התאבדות; כי מאות אזרחים ותקיעים ועולים מאבדים את פרנסתם בגלל הגנתם על חופש הביטוי והמחשבה? וכי אינכם יודעים באילו צרכים כופים אנשי המפלגה השלטת את דעתם? כל זה אינו

אחר כך אתם חותכים את הצילומים. דוד פוקן, תל אביב

ספריון החידון — בעמוד 14

ה ש ע ר

טובה בת ה'20 עלתה לפני שנים אחדות לארץ. הגיעה עם עליה הנוער לקבוצ נגבה. כשפרצו הקרבות, ונגבה שימשה שדה-מסתח לתותחי המצרים, נשארה טובה במקום. כפרס על אומץ-לבה הימיה את הסמל דסאו, איש גבעתי, שבא עם אנשיו להגן על המקום. הוא נפצע כרגלו בהגנה על הדרך לנגבה, נשאר נכה. אולם הוא התחנם תחת החופה.

כשהיה על טובה, הלבושה בכחונת לילה, לבחור בנשף הפתיחות (ראה עמודים 8-9) בשותף מתאים לתחרות-התפוו, בה ריקד כל זוג עד שהתפוו נופל מבין מצחם, בחרה בשמעון פסה הלובר פגימה. מפני ששמעון ידוע כאדם יציב: יש לו אשה, גם לדה קטנה. הקלאי מגדלי-בנוות לשעבר בפתח-תקוה, שנטש את אדמתו מחוסר יכולת להפיק ממנה פרנסה, הסך נהג. יש לו צרות לרוב: מכוניתו נגנבה בעת שירותו בצבא. בקשתו כי השלטונות יעזרו לו, טרם נתמלאה. אולם בפורים החליט לשכוח את הכל: ברצונותו של חקלאי, הוא דואג לבל ישול התפוו המקשרו לבת זוגו.